

hyppigt er Tilfældet, og hvad jeg ved bestemte Eksempler paa, uden Genforsikring forsikrer paa enkelt Risiko indtil 25,000 Kr., vil det efter § 3 have at indbetale 625,000 Kr., medens § 5 saa bestemt siger, at det kun har at indbetale 250,000 Kr. Jeg tror, at det vil være heldigt under Sagens videre Behandling at faa rettet denne mindre Uoverensstemmelse. Det vil neppe frembyde nogen Vanskelighed.

I § 6 og § 12 findes der en lang Liste dels over, hvad der skal staa i Selskabets Vedtægter, og dels over, hvad der skal indgives til Indenrigsministeriet ved Ansøgning om Koncession. Jeg tror, at der findes ikke saa lidt overflødig, som kunde spares, men jeg skulde ikke opholde mig derved, dersom der ikke i § 14 fandtes en Bestemmelse, der siger: „Ingen Forandringer i disse Angivelser kan foregaa uden Indenrigsministerens dertil indhented Samtykke og efter hans Forsikringsraads Godkendelse“. Det er en meget lang Omvej, og saa bliver det noget betænkeligt, forekommer det mig, at der — for at gribe et Eksempel paa maa og faa — i § 6 under Nr. 7 findes nævnt blandt det, der ikke kan hæves uden ved et Andragende til Indenrigsministeren og efter at være forelagt Forsikringsraadet, Tidspunktet for de ordinære Generalforsamlinger samt de Emner, der hvert Aar skulle forelægges dem. Nu ligger det saa overmaade nær, at Erfaringer og Omstændigheder kunne belære om, at det Tidspunkt, som man for mange Aar siden har anset for rigtigt til Generalforsamlingens Afholdelse, er meget ubekvemt og urigtigt, ligesom det heller ikke vil være muligt ved et Selskabs Dannelse forud at bestemme, hvilke Emner der skulle forelægges Generalforsamlingen. Det er ogsaa en af de Ting, man ved Sagens videre Behandling meget let vil kunne komme ud over, og som jeg her blot tillader mig at gøre opmærksom paa.

Den ærede foregaaende Taler gav os en instruktiv Oversigt over Sagens foregaaende Historie, som jeg fuldt ud kan slutte mig til, og som jeg er taknemmelig for, da jeg derved spares for at komme ind paa den Side af Sagen. Han omtalte tillige blandt de ikke faa Enkeltheder, han berørte, § 16, og særlig de Forskrifter, som deri findes med Hensyn til Opgørelsen af Selskabernes Aarsbalance. Der vil i 3die Stykke under Nr. 2 i § 16 findes en Dobbeltforskrift: een Forskrift, som gaar ud paa, at Præmiereserven skal opgøres efter det Beregningsgrundlag, som

gælder paa det Tidspunkt, for hvilket Aarsbalancen opgøres, og en anden Forskrift indeholdende, at der ved Netto- præmien, hvis Kapitalværdi jo indgaaer i Præmiereserven, forstaaes den Præmie, som ved Forsikringskontraktens Indgaaelse efter de da gældende Grundlag for Præmiebe- regningen netop svarer til den overtagne Risiko. De to Ting kunne komme til at stride meget stærkt mod hinanden, men de falde i ethvert Tilfælde saa meget ind under det forsikringstekniske, at jeg ikke skal komme nærmere ind derpaa i Øjeblikket, hvorimod der i samme § 16 findes en Bestemmelse, som jeg saa meget kraftigere skal tillade mig at henlede Op- mærksomheden paa. I Paragraffens næst- sidste Stykke findes en Bestemmelse, der tyder hen paa, at man vilde skabe et Monopol paa Genforsikring for de inden- landske Selskaber. Monopoler ere jo ikke i og for sig saa overordentlig tiltalende, men her ere de forbundne med Omstæn- digheder, hvorved de blive ganske særlig utiltalende. For det første kan man sige: hvorfor i al Verden vil man forhindre et dansk Livsforsikringsselskab i at søge Gen- forsikring, hvor det kan ske billigt? Det er ikke let at se, hvad Grund der er der- til. Der kan jo komme Tilfælde, som ikke saa sjældent indtræffe, nemlig hvor en stor Forretningsmand staaer i Begreb med at udføre et større Foretagende eller en længere farefuld Rejse, og hvor det altsaa er af stor Interesse, at han bliver i Live eller hvis det skulde slaa fejl, at han dog sikrer sine efterladte. Det skal da ikke være ualmindeligt, at der ved saa- danne Løjligheder tegnes for en kort given Tid en megen høj Forsikringssum fra 1/2 til en hel Million. En saadan Tegning maa et dansk Selskab afvise, fordi det er nødt til at genforsikre den allerstørste Del deraf, men alle indenlandske Selskaber — jeg tror ogsaa Statsanstalten — have i deres Statutter en ret lav Grænse for, hvor høje Summer de maa antage til Genforsikring. Det vil saaledes i det givne Tilfælde være umuligt at genforsikre et saadant større Beløb, og vedkommende Selskab maa derfor afvise Begæringen.

Der er her ikke Tid til at tage alle Paragrafferne igennem. Jeg skal derfor for at gøre et langt Spring gaa lige til § 53, der handler om Forsikringsraadet. Der findes i 3die Stykke en Bestemmelse, som — det ved jeg fra mange Sider — vil være særdeles velkommen for de pri- vate Livsforsikringsselskaber, og hvorved de ville føle sig i høj Grad betryggede.